

4. 1. 2026 – Neznámé tajemství!

1. čtení: Mt 2, 1-12

Píseň: EZ306 – Když se Pán Ježíš narodil

Základ kázání: Ef 3, 1-6

Kázání: Milí shromáždění,

závěr vánočního období je podivným svátkem. Svátkem „Zjevení Páně“ – tedy tím samým, čím vrcholí *velikonoční* události. Tímto *vánočním* Zjevením Páně je myšleno klanění *mágů* právě narozenému Ježíši. Jehož narození jsme ale už oslavili – často i Matoušovým příběhem.

Což je příběh *opačný* k příběhu zjevení Vzkříšeného. Zatímco Vzkříšený se ukazoval sám ostatním – svým přicházením, adventem – vánoční zjevení Páně se odehrálo obráceně. Mágové i pastýři museli přijít za ním.

Ti mágové si pak museli nejprve vůbec *všimnout* „jeho“ hvězdy. Museli rozpoznat, že jde o „davidovskou“, „mesiášskou“ hvězdu krále Židů. Ale proč by je taková informace „na Východě“ vůbec zajímala? A pak v ní museli uvěřit – natolik, aby vyrazili na roční až dvouletou cestu za nově narozeným Králem Židů. A stejně dlouho zpátky.

Veškerá námaha setkání s tímto zjevením tedy ležela na *nich*. Na pohanech. Mázích. Čarodějích. A dokonce na *nepřátelích* Božího lidu. „Od východu“ totiž vždy znovu přicházela Asýrie, Babylónie a jim podobní, kteří byli přímými působiteli zničení obou království Božího lidu. I jeruzalémského chrámu.

Tak je jasné, proč si *všichni* v Jeruzalémě všimli *takových*. Podivné, exotické karavany očividných pohanů. Kteří věří na vliv hvězd na lidské životy. Na astrologii v nejhoupějším slova smyslu i dnešním. A ještě to byli *větší nepřátelé* Jeruzaléma než Římané.

Místo aby si někdo alespoň v Jeruzalémě všiml té *hvězdy*. Kterou má dodnes stát Israel na své vlajce – tzv. Davidovu hvězdu. Samu o sobě opět podivnou, protože *šesticípou*. Jenže číslem plnosti je ve Starém zákoně přece *sedmička*. Šest je číslem naopak *nedostatečnosti*, padlosti – zejm. v Bibli opakovaně.

Té „mesiášské“ hvězdy si tedy nevšiml nikdo ani v Jeruzalémě. Ani v době, „když se narodil Ježíš v Judském Betlémě.“ Tedy pár kilometrů od

Jeruzaléma. Zato podivných exotů samozřejmě. Tím spíš, když se sami ptali: Kde je váš Král Židů? Vždyť v té době měli Židé krále *čtyři* naráz!

O to směšnější je znepokojení Heroda i Jeruzaléma. Jakoby „znepokojení“ nad *právě narozeným* Králem, tedy nemluvnětem, nebylo samo o sobě směšné. Vždyť se narodil dvě, tři hodiny pěšky od Jeruzaléma.

Ale ani to mágy, podle některých překladů „mudrce,“ *netrklo*. Že je to celé nějaké podezřelé. Že je současný král posílá najít krále nového. Do vesnice vzdálené půl hodiny cesty na koni. Proč tedy nešel s nimi?

Ale překvapovat by to nemělo. Lidé vždy byli slepí a hluchí. Zejm. když vidí a slyší, co vidět a slyšet *chtějí*. Pak člověka ostatní *nezajímá*. Tak tyto mágy bude na cestě z Betléma provázet zoufalý křik a pláč a nárek na Vánoce vražděných chlapců. Jejich matek. A otců. A sourozenců.

Protože je nezajímalo podezřelé chování *současného* krále. Ani že o „právě narozeném“ Králi Židů *nikdo nic neví*. Ani v jeho „hlavním městě.“ Natožpak, aby podle toho „mudrcové“ jednali.

Tato slepota, hloupost, soustředění se na to, co vidět a slyšet chceme, je nápadné také v tom, z čeho měli mágové radost. Stejně podivně, jako pastýři v příběhu Lukášově. Ti se totiž pro jistotu neradovali z *ničeho*. Ale my si dnes namlouváme, že Vánoce jsou *hlavně* o radosti. Jako Velikonoce! Obojí je lež jako věž. Obojí je o nepředstavitelné *milosti věčného Boha*. Který toho tolik *už udělal* pro lidi – kteří ho ve své sebestřednosti pořád dokola ignorují, zkoušejí využívat, a vyprávějí o něm nesmysly.

Tak si všimněme, z čeho měli radost ti mágové. Vlastně dost podobně, jako i mnoho dnešních *křesťanů*: Mágové *neměli* radost, když s jistotou zjistili, kde leží ten, komu se šli poklonit. *Neradovali* se ani, když je Herodes nasměroval. Ani když přišli do Jeruzaléma. A hlavně: *Neradovali se*, když *uviděli* Ježíše a jeho matku. Z toho radost *neměli*.

Místo toho se mágové zaradovali *velikou radostí*, když...

... když uviděli hvězdu. Ne narozeného Krále Židů. Ne vtěleného Boha. Ne Slovo, které se stalo tělem. Ne všemohoucího na dosah ruky.

Hvězdu. Tváří v tvář tomuto dítěti sice padli na kolena, klaněli se a obětovali dary – ale radost *žádná*. Ta byla jen z té „hvězdy.“ Která navíc takřka jistě nebyla „hvězdou,“ ale nejspíše konjunkcí Jupitera a Venuše.

Z *toho* měli radost. Ne z Ježíšova narození. Ne z toho, co znamenalo a znamená. Asi jako i dnes máme radost ze stromečku, atmosféry, koled, dárků, jídla, blízkých lidí. *Místo z Božího zjevení*. Jak důležitá je přece i pro nás hvězda na špičce vánočního stromku! Jak hezká je – kolik radosti z ní! A co to *Boží zjevení*, Zjevení Páně?!

No, asi stejně jako s jeho *velikonočním* Zjevením. Také se jen málokdo radoval při setkání se *Vzkříšeným*. Většina ho ani nepoznala. Jak vánočně! A

ti, kteří ano, se *báli*. Radost při setkání se Vzkříšeným *zní* v Bibli jen *dvakrát*. A jednou z toho tato radost *brání uvěřit ve Vzkříšeného Krista! Je nevírou* Kristu! (ř. apisteó; Lk 24, 41) Druhým případem je pak J 20, 20. Jako jediný případ pozitivní radosti při setkání se Vzkříšeným to není mnoho.

Jako stejné čteme v příbězích *vánočních*. Mágové se *neradovali* z Božího zjevení. Z Božího *vtělení*. Ani ze *setkání* s Ním. Ale z hvězdy. Také proto, že Boží *Zjevení* odhaluje Boží tajemství. Vždy znovu šokující, překvapivé, *bořící* takřka vše, na co je člověk zvyklý. Co považujeme za normální, přirozené, samozřejmé, dobré a zlé. Důležité a nedůležité.

Jak to připomíná také Ef 3. Apoštol Pavel připomíná *milost* poznání Božího tajemství. Která z něj učinila *vězně*. No, tak pěkně děkujeme! A toto tajemství, které ho opakovaně uvrhávalo do vězení, bičování i kamenování *zní*: Pohané jsou *spoludědicové* zaslíbení evangelia. Jsou *součástí* společného těla Církve Ježíše Krista.

No, to je panečku mystérium. To je esoterika. To je astrál. To je mystika. To je ale *tajemství*! Milost *biblického* Boha je pro *všechny*. To je vono?!

Ano. Vždyť už od ustanovení Pesachu v Egyptě (Ex 12, 48). Vždyť už od Abrahamova povolání. Vždyť už od stvoření světa. Takové je *tajemství* Boží: Jeho milost pro *každého*. Bez výjimky. Dokonce *každý* na ní *už má dědický podíl*. Ačkoli o tom ani nevědí. Tak nápadně při oslavě Vánoc nebo Velikonoc. Které koneckonců většina lidí slaví blíže příkladu pohaných mágů než soustředěním na Boží Zjevení. I s důsledky.

Ale Boží milost *trvá*. A tak i vánoční i velikonoční dědičný podíl *každého* na Boží milosti. Ne až těch, co si to zaslouží. Odpracují. Až budou dostatečně věřit. Až budou dostatečně úspěšní, bohatí. Ne až pro ty, kteří si to zasloužili. *Všichni* mají podíl na Boží milosti Vánoc i Velikonoc. Dokonce i pohané. Tedy i lidé *zcela nepřijatelného* náboženství vůči biblickému. Zcela opačných věr, priorit, hodnot, způsobů života. Jako vánoční mágové. Řecky dosl. etné, tedy národové, Gójóvé. Mohli bychom tedy říct: Všechna *etnika*.

I když se hlavně radují z nějakých hvězd, které často hvězdami ani nejsou – a znamenají něco úplně jiného. I když se *bojí* Božího Zjevení i Vzkříšeného Krista. I když jsou naprostými exoty, podivíny. I když poté odejdou zpátky do „toho svého.“

Podíl jim zůstává. Na milosti Božích darů. Života. Světa. Svobody. Možnosti volby. Tak i ve volbě *opustit* to vše ostatní, co *není* ani *zamýšleno* pro všechny. Ani v praxi proveditelné pro všechny. Jako všechna nebiblická náboženství. Jako i „kryptonáboženství“ – kapitalismus, feudalismus, socialismus jakéhokoli typu a další. Tyto všechny *nejsou* ani *zamýšleny* pro

dobro všech. A není to ani uskutečnitelné. Všechny nebiblické systémy jsou vždy pro nějak „vyvolené.“ Vybrané. A ostatní jim na to musí makat a obětovat. Protože jsou to systémy *lidské*, nikoli *zjevené* Bohem. Také proto máme tak rádi exkluzivitu dodnes! Patřit jen do malé, exkluzivní, vyvolené *lidské* skupinky!

Zatímco Boží Syn i na Vánoce opačně: Vzdal se unikátní vyvolenosti, exkluzivity Božího Syna, Božího království, Brány stvoření, aby se stal něčím tak obyčejným, jako bylo tehdy mimino. *Tak* se zjevil – dal poznat. Ačkoli i děti jsou dnes v západním světě něčím *neobvyklým*.

Boží Syn se *vzdal* své exkluzivity, zvláštnosti, moci, privilegií, výhod, úžasnosti a nedotknutelnosti, aby tu svou „exkluzivitu,“ jedinečnost, výsadu, vyvolenost *rozdal* ostatním. Na Vánoce o něco nápadněji než na Velikonoce.

Všem. Tak hluboce v protikladu ke *všemu* lidskému. Od vlastní duše a pocitů. Přes rodinu, lidské instituce, národy i politické nebo ekonomické systémy. Nic z toho většinou ani *nechceme*, aby bylo pro stejné dobro všech. A rozhodně takovým být *nemohou*. Ani např. naučit se číst *nemohou* všichni. Co potom se zbytkem už jen *vzdělavacího* systému?

Ale *Boží milost* věčného života i dobrého života v tomto světě je *možná* všem. Z Božího Zjevení = „dání-se-poznat.“ *Všem* na svých darech dal Bůh podíl. Bez výjimky. Bez předpokladů. Nároků. Bez předchozích plateb a rezervací. A z *neomezených* zásob.

A tak mohou všichni přijít a klanět se *už jen* Bohu. Jako vánoční mágové i pastýři. Jako velikonoční ženy i učedníci. I nepřátelé. I zlí. I laskaví a hodní. I pyšní i pokorní. *Protože už jsme* všichni spoludědicové Boží milosti.

Jak nepřijatelným, nepochopitelným tajemstvím to ale zůstává dodnes!

Amen

Píseň: EZ284 – Jakož o tom proroci; 1.-5. sloka